

ГИ ДЪО МОПАСАН СЛУЧАЯТ С ГОСПОЖА ЛЮНО

Превод от френски: Атанас Драгиев, —

chitanka.info

На Жорж Дювал

Мировият съдия, едър човек, затворил едното си око, а с другото примижал, слуша тъжителите недоволен. Понякога изпуска нещо като ръмжене, което издава неговото мнение, и прекъсва говорещите с писклив детски глас, за да зададе въпрос.

Той току-що е привършил делото на господин Жоли срещу господин Птипа относно синорите на една нива, които коларят на Птипа изместил, без да иска, когато орал нивата.

Сега пристъпя към делото на Иполит Лакур, клисар и продавач на железарии, срещу госпожа Селест-Сезарин Люно, вдовица на Антим Изидор.

Иполит Лакур е на четиридесет и пет години, висок, мършав, с дълги коси и бръснат като църковните служители; говори бавно, провлечено, сякаш пее.

Госпожа Люно изглежда на четиридесет години. Тя има тяло на борец и отвед издува тясната си и прилепнала към тялото рокля. Огромните ѝ бедра поддържат отпред бликналата ѝ гръд, а отзад — тлъстите ѝ като гърди плещи. Широкият ѝ врат служи за подпора на глава с грубо изрязани черти и плътният ѝ глас, макар че не е дебел, издава тонове, които карат да треперят стъклата и тъпанчетата на ушите. Тя е бременна и пъчи напред огромен като планина корем.

Свидетелите на ответницата чакат своя ред.

Мировият съдия започва следствието.

— Иполит Лакур, изложете своя иск.

Тъжителят взема думата.

— Да, господин мирови съдия. Преди девет месеца госпожа Люно дойде при мене една вечер, тъкмо бях звънил за вечерня, и ми изложи състоянието си за своето безплодие.

Мировият съдия. Говорете по-ясно, моля.

Иполит. Ще се изразя по-ясно, господин съдия. Значи тя искаше дете и настояваше да взема и аз участие. Аз се съгласих без особени трудности и тя ми обеща сто франка. Работата беше приета и уредена,

а сега отказва да заплати сумата, затова я призовах пред вас, господин мирови съдия.

Мировият съдия. Нищо не разбирам. Казвате, че искала дете? Как така? Какво дете? Иска да осинови някакво дете?

Иполит. Не, господин съдия, съвсем ново дете.

Мировият съдия. Какво разбирате под думата „ново“?

Иполит. Разбирам дете, което тепърва ще се ражда, което ще имаме, като да сме мъж и жена.

Мировият съдия. Вие просто ме смайвате! С каква цел тя ви е направила такова странно предложение?

Иполит. Господин съдия, нейната цел не ми беше много ясна отначало и това ме накара да се позамисля малко. Понеже не предприемам нищо, без да го обсъдя от всички страни, поисках да разбера причината и тя ми се довери.

И тъй, нейният съпруг Антим Изидор, когото познавате така добре, както познавате себе си и мен, беше умрял миналата седмица и целият му имот по закон трябваше да премине във владение на неговите родители. Понеже това вбесило госпожа Люно заради парите, тя отишла при един юрист, който я осведомил за съществуването на параграфа за раждане в края на десетия месец. Искам да кажа, в случай че роди десет месеца след смъртта на покойния Антим Изидор, плодът може да се счита за законен и дава право на наследство.

Тя на драго сърце се съгласила да понесе всички последици и както имах честта да ви кажа, една вечер, тъкмо излизах от църква, се яви при мене, понеже знае, че аз съм законен баща на осем деца, всички живи и здрави, първороденият от които е бакалин в Кан, в областта Калвадос, и е встъпил в законен брак с Виктори-Елизабет Рабу...

Мировият съдия. Тези подробности са излишни. Върнете се към факта.

Иполит. Ще се върна, господин съдия. И тъй, тя ми каза: „Ако успееш, ще ти дам сто франка, щом установя бременността с лекар.“

И така, господин съдия, аз се помъчих да задоволя нейното желание. В края на шестата седмица или приблизително след два месеца разбрах със задоволство, че съм успял. Но когато поисках стоте франка, тя отказа да ми ги даде. Исках ги многократно, но не получих

нито пукната пара. Тя дори ме нарече импотентен пират. Достатъчно е обаче да я погледнете, за да се убедите в противното.

Мировият съдия. Какво ще възразите, госпожа Люно?

Госпожа Люно. Уверявам ви, господин съдия, че този човек е разбойник.

Мировият съдия. С какво доказателство можете да подкрепите това си твърдение?

Госпожа Люно (*с пламнало лице, мърмори запъхтяна*). С какво доказателство ли? Какво доказателство? Преди всичко няма никакво доказателство, истинско доказателство, че детето е действително негово. Не, не е негово, господин съдия, кълна се в главата на покойния си съпруг, че не е негово.

Мировият съдия. Но от кого е в такъв случай?

Госпожа Люно (*пелтечи от гняв*). Знам ли аз? Знам ли? От всички, дявол да го вземе. Ето моите свидетели, господин съдия; ето ги всички. Шестима са. Разпитайте ги, разпитайте ги. Те ще ви кажат...

Мировият съдия. Успокойте се, госпожа Люно, успокойте се и отговаряйте по-въздържано. Какви основания имате да се съмнявате, че този човек не е баща на детето, което носите?

Госпожа Люно. Какви основания имам ли? Имам сто срещу едно, имам сто, двеста, петстотин, десет хиляди, милион основания и повече. Преди всичко това, че след като му направих предложение и му обещах сто франка, както знаете, аз научих, че е рогоносец, с извинение, господин съдия, и че неговите не са от него, неговите деца не са негови, нито едно.

Иполит Лакур (*спокойно*). Лъже!

Госпожа Люно (*крайно възбудена*). Лъжа ли? Лъжа ли? Лесно е да се каже. А това, че жена ти митка с всички мъже, кълна се, наистина с всички! Разпитайте свидетелите, господин съдия.

Иполит Лакур (*студено*). Лъжеш!

Госпожа Люно. Лесно е да се каже лъжеш. А червенокосите, ти ли ги направи червенокосите?

Мировият съдия. Без лични нападки, моля, или ще ме принудите да ви наложа строго наказание.

Госпожа Люно. Значи, като се усъмних в неговите способности, казах си, както хората си казват: „Два пъти мери, един път крой“, и поверих своите опасения на Сезар Лъопик, свидетеля, когото виждате

ей там. Той ми каза: „На ваше разположение съм, госпожа Люно“, и ми помогна в оная работа, дето смятах, че Иполит не е успял. Но тъй като и други узнаха, че вземам предпазни мерки, намериха се стотици желаещи, стига само да исках, господин съдия.

Едрият, когото виждате ей там, на име Люка Шанделие, ме увери, че е глупаво да броя сто франка на Иполит Лакур, понеже не е направил нищо повече от другите, които се съгласиха без пари.

Иполит. Тогава не трябваше да ми обещаваш. Аз разчитах на тия пари, господин съдия. С мене няма шега; обещаят ли ми, трябва да изпълнят.

Госпожа Люно (*извън себе си*). Сто франка? Сто франка? Сто франка за такава работа, разбойнико, сто франка! Другите нищо не искаха, нищичко. Виждаш ли ги, шестима са. Разпитайте ги, господин съдия, те ще ви кажат всичко, всичко ще ви кажат. (Към Иполит.) Гледай ги хубаво, разбойнико, не са ли по-яки от тебе? Шестима са, а бих могла да имам стотина, двеста, петстотин, колкото искам, без пари, разбойнико!

Иполит. Дори и да си имала сто хиляди...

Госпожа Люно. Да, и сто хиляди, ако исках само...

Иполит. Аз изпълних задължението си... това не променя условията.

Госпожа Люно (*удряйки по корема с двете си ръце*). Е добре, докажи, че си ти, докажи де, разбойнико. Аз се съмнявам, че си ти!

Иполит (*спокойно*). Може да не съм непременно аз, а някой друг. Все пак вие обещахте сто франка за моето участие. Не е било нужно да се обръщате и към други. Това нищо не променя. И сам щях да го направя.

Госпожа Люно. Не е вярно! Разбойнико! Разпитайте свидетелите, господин мирови съдия. Те ще ви кажат всичко.

Мировият съдия вика свидетелите на ответницата. Те са шестима, всички червенокоси, с размахани от смущение ръце.

Мировият съдия. Люка Шанделие, имате ли основание да смятате, че вие сте баща на детето, което госпожа Люно носи в утробата си?

Люка Шанделие. Да, господине.

Мировият съдия. Селестен-Пиер Сидоан, имате ли основание да смятате, че вие сте баща на детето, което госпожа Люно носи в

утробата си?

Селестен-Пиер Сидоан. Да, господине.

И другите четирима свидетели дават по същия начин същите показания.

Мировият съдия, след като се оттегля на съвещание, произнася:

— „Предвид на това, че дори Иполит Лакур и да има основание да се счита баща на детето на госпожа Люно, нарицаемите Люка Шанделие и пр., и пр... имат същите и дори по-големи основания да предявят претенции за същото бащинство.

Но предвид на това, че госпожа Люно се е обърнала за помощ най-напред към Иполит Лакур срещу възнаграждение от сто франка, определено по взаимно споразумение; предвид на това обаче, че дори и да приемем верността на показанията на господин Лакур, може да оспорваме неговото право да се обвързва в подобни споразумения, тъй като тъжителят е женен и според закона е длъжен да остане верен на своята законна съпруга; предвид освен това на пр. и пр., и пр... осъждам госпожа Люно на двадесет и пет франка глоба за щети, нанесени на господин Иполит Лакур, за загуба на време и подвеждане към необичайно деяние.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.